

ESTILS



AITOR

Mozaika: la cultura jueva des de la creativitat i el dinamisme

La Plataforma Mozaika (www.mozaika.es) pretén difondre el coneixement del judaisme en la nostra societat sense caure en tòpics. Més que una revista, és un marc on brollen, des de la diversitat, una rica amalgama de perspectives sobre una gran diversitat de temes relacionats amb la

cultura jueva, com expliquen els mateixos responsables: “La nostra manera d’entendre el judaisme intenta ser dinàmica, moderna, adaptada als temps d’avui i, sobretot, implicada en la societat que ens envolta”. Un espai on convergeixen passat i present.



CARLA

La paciència, guia per als que busquen

Per Tomás Halík, és necessari conservar l’esperit de pobresa per no alinear-se amb els confiats, que estan satisfets i tancats en ells mateixos

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Pot haver-hi un paral·lelisme entre l’augment d’impaciència i la necessitat de garanties. És a dir, com menys pacients som, més seguretat exigim. La immediatesa d’esdeveniments i comunicacions, la ràpida fluïdesa amb què circulem actualment i la proliferació del desig de sentir-nos segurs són claus per entendre la nostra quo tidianitat. Si bé cada vegada són més les veus que destaquen la importància de disminuir la velocitat, de desacelerar a tots nivells (des del propi cos fins a les pràctiques socials), és menys freqüent que se’ns demani que rebaixem també les nostres ànsies de dipositar la confiança en elements

externs. Saber en tot moment on són els nostres familiars i amics i poder comunicar-nos-hi a través de les xarxes, estar informats dels minuts que falten perquè arribi el nostre autobús, veure en directe què passa a l’altra punta del món o fer-nos una idea, encara que sigui general, de pràcticament qualsevol dada, personatge o esdeveniment històric en poca estona i gràcies als cercadors d’internet, són característiques que tots coneixem i experimentem en aquesta època d’immediatesa i apogeu material. Totes elles fan que disminueixi la incertesa: si el cercador em diu que va passar això, és que va passar això. Si la pantalla em diu que falten dos minuts i tretze segons perquè arribi l’autobús és que falten dos minuts i tretze segons. Subtilment, anem perdent capacitat d’obrir-nos a l’inesperat, al misteri; perdem,

també, el cultiu de l’espera, de saber estar senzillament estant, sense objectiu concret ni finalitat externa. Aquest paradigma pràctic també té una enorme influència en el marc ideològic, cultural o religiós fundat abans d’aquesta era d’alta velocitat. Hi ha una paradoxa: com més confiança dipositem en la tecnologia i en tot el que ens proporciona rapidesa i seguretat, més perdem la confiança primordial, que és la que no necessita elements materials ni externs. Confiar entès com una manera de viure, de sentir, que per sobre de tot valora i té cura de la paciència, ja que són dues cares de la mateixa moneda.

L’espiritualitat, com tot fenomen humà, s’adapta a les necessitats de les persones: en aquest sentit, vivim també una espiritualitat en forma d’autoajuda que entén aquestes presses i no ens les qües-

Tecnologia
Estem molt acostumats a les respostes immediates i instantànies

Incerteses
Hem perdut la capacitat d’obrir-nos al que és inesperat

tiona; és més, ens dona garanties i seguretat que en un breu període de temps aconseguirem ser més feliços, relaxats i equilibrats. Mai com ara hem tingut tant accés a tot tipus de mètodes i receptes: la immediatesa i la sobreabundància també han entrat en el terreny de l’esperit. Moltes subratllen a més que tenen una finalitat laica, ja que associem Déu amb un fantasma opressor i sanguinari, una construcció mental feta a mida de les nostres legítimes necessitats d’alliberar-nos-en. Amb presses i segurs, sembla, tenim menys possibilitat de patir, que és allò de què realment fugim. Però hi ha ocasions on això és del tot impossible. Normalment, qui havia construït una imatge d’un Déu màgic de consol fàcil i immediat, un ídol que funciona perquè ens dona garantia i seguretat ràpidament, veu com

Dones, religió i alliberament, un debat d'actualitat

Sota el títol *Dones del segle XXI: les Religions del Llibre, eines per al seu alliberament?*, s'organitza una taula rodona amb Najia Lofti, Malka González, Marta López i Moriah Ferrús i l'actuació musical de Javier Moreno i Héctor Delgado (duo de guitarres flamenques). La cita és el dimecres 26 a les sis de la tarda a la Casa del Mar (carrer Albareda, 1, Barcelona).



PAULA

La cita de la setmana

"No et paris, ni de dia ni de nit, en les etapes. No depenguis ni del company ni de la caravana"

MahmudXabistari

aquesta idea cau per ella mateixa a la primera crisi forta que viu i decideix canviar-lo per alguna cosa més eficaç: sense garanties, l'objecte Déu deixa de tenir sentit. En una cultura tan mercantilitzada com aquesta, estem acostumats a associar paciència amb ineptitud: quan una cosa no funciona, si ens demanen paciència ens prenen el pèl. Passa a la política, passa a l'empresa, passa a les parelles i, per tant, passa a tot arreu. Però més enllà de la rapidesa en les conclusions, també podem veure que darrere de la manifestació tangible del que ens envolta o, més ben dit, en el nucli d'aquesta materialitat, s'hi amaga el que és intangible, la inesperada força que ens empeny a viure. No és res acotat, definible, i per tant llest per encapsular i vendre.

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous.
I la setmana que ve:
Visions de l'Islam: festival de cinema i cultura

La proposta de Tomás Halík

El sacerdot catòlic i filòsof txec Tomás Halík (Praga, 1948) acaba de publicar el llibre *Paciència con Dios* (Herder), on reflexiona d'una manera molt atractiva sobre el vincle entre buscadors que saben veure aquesta intangibilitat sense per això entrar decididament en cap dogma: "Estic convençut que una fe madura ha d'incorporar dins seu aquelles experiències amb el món i amb Déu, que alguns anomenen *mort de Déu* o -de manera menys dramàtica- *silenci de Déu*, tot i que ha de sotmetre-les

a la reflexió interior, viure-les i superar-les honestament, no d'una manera superficial i trivial. No dic als ateu que no tenen raó, sinó que no tenen paciència". La seva no és una crítica farcida de tòpics sobre els que no combreguen amb l'Església, ben a contrari, molt sovint se sent molt més a prop d'aquests sincers buscadors que d'alguns creients, en especial de la institució. I això encara el fa més suggeridor. Per Halík, l'ateisme ajuda a preparar el camí, "però no pot tenir l'última paraula, com fa la gent impacient: fins i tot en els moments de gran cansament hauríem de mantenir-nos perceptius" i entendre que davant nostre tenim encara un llarg camí. No per això parla des de la posició del que ja ha trobat, feta de condescendència i altivesa, sinó que escriu dubtant amb els que dubten i buscant amb els que busquen perquè entén que "la fe és seguir un camí que no s'acaba: la veritable recerca religiosa no pot acabar mai, ja que no té cap fi material". Cauen així seguretats que en realitat eren projeccions i desitjos personals i podem entrar, sense competició ni mercantilització, en un valuós testimoni que ens acosta a una actitud també molt contemporània i necessària precisament, per voler-se allunyar de la tendència imperant feta de por i presses. —

Opinió

Posicionar-se en la vida

LAIA MONTSERRAT
PSICÒLOGA I ESCRITORA

L'altre dia vaig tenir el privilegi d'iniciar una sèrie d'intervencions amb persones a l'atur. Ens donen tres hores per treballar junts. El programa arriba a molta gent i no poden patrocinar més que una intervenció curta d'aquest tipus. El repte és important per a mi i per a ells. Però la sorpresa, molt agradable, va ser la facilitat amb què van poder integrar tot el que els transmetia.

D'entre les gairebé vint persones participants en el primer grup, una d'elles va fer un comentari en què expressava la seva total comprensió del que estàvem fent i de la seva repercussió. Va dir alguna cosa així com que el que estava aprenent era a posicionar-se de bona manera en la vida i que això canviaria per sempre la seva manera "de ser aquí". Va dir que ja se sentia preparada per afrontar el seu dia a dia d'una altra manera i que sentia que tenia a la seva disposició una immensa energia per fer-ho. Alguna cosa s'havia ordenat en el seu interior... i fluïa.

Per a mi l'experiència va ser curiosa. D'una banda el grup de persones en situació d'atur, que absorben per tots els po-

rus el que els explicava, i de l'altra la persona que organitzava les trobades, amb el seu sou assegurat cada mes i la seva "experiència" en "aquests temes" bloquejant una veritable escolta. Una vegada més vaig recordar la benedicció d'això que en el zen anomenem "la ment del principiant". Es tracta de posicionar-se correctament en la vida. És una magnífica definició de la feina que fem. Aquest gest d'assentar-se interiorment, de ser present aquí i ara... aquesta manera de mirar, viure, observar, experimentar el present i el contacte amb el món. Es tracta de posicionar-se correctament.

Quantes vegades no de-
veu haver sentit durant l'exercici de la meditació aquesta recol·locació interior que immediatament produeix un efecte en la ment i en les emocions. Aquest assentar-se que, gràcies a aquesta pràctica, ens obre a un espai de plenitud i serenitat.

Exercitar-se dia a dia és el secret perquè aquest posicionament no sigui una cosa

passatgera, sinó una forma de vida. Sense esperar moments de crisi profunda, sense necessitar estar a la vora de cap abisme intern... simplement sentint la crida d'allò que en nosaltres és.

Proposta

En el zen hi ha un concepte anomenat "la ment del principiant", que consisteix en una manera de mirar per posicionar-se correctament en la vida

ARISSA

L'OMBRA I
EL FOTÒGRAF
1922 - 1936

Exposició al CCCB
fins al 12 d'abril de 2015

Una producció de:

Telefónica
FUNDACIÓN

Organitza:

CCCB Centre de Cultura
Contemporània
de Barcelona

Montalegre 5. 08001 Barcelona / www.cccb.org

